అమ్మమనసు

రావిపల్లి నారాయణరావు

బస్సులో విండో ప్రక్కనున్న సీట్లు సెలెక్ట్ చేసుకుని నేను, కావేరి ఎదురెదురుగా కూర్చున్నాం. కాలక్షేపానికి బస్సులో వీడియో కూడా ఉంది. కానీ మాకు వీడియోతో పనిలేదు. నేను, కావేరి ఒక దగ్గర కూర్చుంటే టైమెలా గడిచిపోతుందో మాకే తెలీదు. మేమిద్దరం చిన్నప్పటినుంచీ మంచి స్నేహితులం. ఇప్పుడు బిఎ సెకండ్ ఇయర్‌కి వచ్చాం.

డిగ్రీ స్టూడెంట్స్‌ను ఆ రోజు నాగార్జునసాగర్ తీసుకువెళ్లాలని మా కాలేజీ వాళ్ళు ప్రోగ్రామ్ పెట్టారు. సాధారణంగా వినోదయాత్రలకు, విజ్ఞాన యాత్రలకు పంపడానికి మా అమ్మ అంగీకరించదు. కారణం అది కో-ఎడ్యుకేషన్ కాలేజీ. అలాంటి కాలేజీలో చదివే ఆడపిల్లలు జాగ్రత్తగా ఉండాలని మా అమ్మ అభిప్రాయం. అయితే కావేరి కూడా పిక్నిక్‌కి బయల్దేరుతుందని తెలుసుకున్న తరువాత అమ్మ అడ్డుచెప్పలేదు.

ఉదయం సరిగ్గా ఏడుగంటలకు కాలేజీ విడిచి మా బస్సు నాగార్జునసాగర్ రోడ్డు పట్టింది. బస్సులో వున్న నలభైమంది స్టూడెంట్స్ ఎంతో ఉత్సాహంగా ఉన్నారు. కానీ వాళ్ళందరిలా నా మనస్సు సంతోషంగాలేదు. ఎప్పుడు ఎక్కడ కూర్చున్నా నా ఆలోచనలు అమ్మ గురించే. ఇరుగుపొరుగువాళ్ళు మా అమ్మ గురించి చెడుగా చెప్పుకునే మాటలు, మా ఇంటి పరిస్థితులు తలచుకుంటూ బాధపడుతూ ఉంటారు.

బస్సులో కిటికీ ప్రక్కనున్న నేను ఏమీ మాట్లాడకపోవడం చూసి ''ఏంటే మీనాక్షి! మౌనవ్రతం పట్టావా? ఏంటలా ఆలోచిస్తూ కూర్చున్నావు? ఏమైంది నీకీ రోజు?'' అడిగింది కావేరి నా మొహంలోకి చూస్తూ.

కావేరి చాలా చక్కగా వుంటుంది. చక్రాల్లాంటి కళ్ళు, గుండ్రని మొహం, మీడియం హైటు, వయస్సు రెండు పదులే అయినా గొప్పింటి అమ్మాయిలా కనబడుతుంది. నేను ఆమెలా బొద్దుగా వుండను. కానీ కాలేజీలో వున్న అమ్మాయిలందరి కంటే ఎత్తుగా కనిపిస్తాను. నా సమాధానం కోసం కాబోలు కావేరి రెప్పవేయకుండా చూస్తూ కూర్చుంది.

పెదాలపైకి చిరునవ్వు తెచ్చుకుని నేను అన్నాను.

''ఏమీలేదే! మా ఇంటి పరిస్థితి నీకు తెలిసిందేకదా! ఆ సంగతులు గుర్తొచ్చి...''

''మీనాక్షీ! ఏ దేవుడు పుట్టించాడోగానీ నీ గుండెల్లో ఏమాత్రం ధైర్యంలేదు. కాలేజీ స్టూడెంట్స్‌లో ఎవరూ నీ అంత పిరికిగా ఉండరు. మీ నాన్న ఎవరో నీకు తెలియదు. ఆయన్ని నువ్వెప్పుడూ చూడలేదు. ఆయన ఇల్లు విడిచి ఎప్పుడెళ్లిపోయాడో మీ అమ్మ నీకు చెప్పలేదు. ఓకే... అయితే ఇప్పుడేమైందట? వాటి గురించి ఆలోచించి బుర్ర బద్దలు కొట్టుకోవడానికి ఇదా సమయం?'' అంది కావేరి.

''అదికాదు కావేరీ! నా బాధ నువ్వు అర్థం చేసుకోవడంలేదు. నన్ను ఒక ఇంటిదాన్ని చేసి తన బాధ్యత తీర్చుకోవాలని మా అమ్మ తాపత్రయం. నన్ను చూడాలని రెండురోజుల క్రితమే ఎవరో మా ఇంటికొచ్చారట. అప్పుడు మనం కాలేజీలో వున్నాం. ఇంట్లో కాళ్ళు పెట్టగానే వాళ్ళు మా నాన్న గురించి ప్రస్తావించి అతనిప్పుడు ఎక్కడున్నాడని, ఎందుకు మీ దగ్గరకు రావడంలేదని సవాలక్ష ప్రశ్నలు వేసారట. జరిగిందేదో చెప్పాలికదా! నోరు తెరిచి జవాబు చెప్పకపోతే ఎవరికైనా అనుమానం రాదా? కన్నకూతుర్ని నాకే అప్పుడప్పుడు ఎన్నో సందేహాలు వస్తుంటాయి.''

''మీ అమ్మానాన్నల మధ్య ఏం గొడవలు వచ్చాయో! మీ అమ్మను విడిచి ఆయన ఎక్కడికో వెళ్లిపోయాడు. ఇప్పుడాయన ఎక్కడున్నాడంటే పాపం మీ అమ్మ ఏం చెబుతుంది? చూడు మీనాక్షీ! నువ్వెప్పుడూ మీ అమ్మనే అనుమానిస్తుంటావు. ఈ రోజుల్లో మగదిక్కు లేకుండా సంసారాన్ని ఈదుకొస్తున్న మీ అమ్మకు జోహారులర్పించాలికానీ అను[illegible] న్యాయంకాదు. మీ నాన్న గురించి నీకు తెలి[illegible] మీ అమ్మ నీకెప్పుడూ చెప్పలేదు. మరి త[illegible]రిదో...''

''తప్పు ఎవరిదో మనం ఎలా ఊహించ[illegible]'' అన్నాను నేను.

''సరే... టాపిక్ మారుద్దాం. బోరు కొడుతోం[illegible]'' అంది కావేరి.

బస్సులో కొందరు పాటలు పాడుతున్నారు. టైమెలా గడిచిపోతోందో మాకే తెలియడంలేదు. డామ్ చేరుకునేసరికి టైమ్ పది దాటింది.

• • •

నాగార్జునసాగర్ డామ్ మమ్మల్ని ఎంతగానో ఆకర్షించింది. మాతో వచ్చిన ఒక లెక్చరర్ డామ్ గురించి వివరంగా చెప్పారు. డామ్ నుంచి తిరిగొచ్చాక అక్కడకు దగ్గర్లోవున్న క్యాంటీన్‌లో లంచ్ చేసాము. ఆ తరువాత మ్యూజియం చూడడానికి లాంచి ఎక్కాం. లాంచ్ ప్రయాణం చాలా ఇంట్రెస్టింగ్‌గా వుంది. లాంచి అవతలి ఒడ్డుకు చేరగానే మేము గుంపులు గుంపులుగా ఏర్పడి మ్యూజియం వైపు నడక సాగించాం. కబుర్లలో పడి నేను, కావేరి వెనుకబడ్డాం. సుమారు యాభై సంవత్సరాల ఒక పెద్దమనిషి మమ్మల్ని ఫాలో అవడం మేము గమనించాం. ఆయన జుత్తు తెల్లగా వుంది. వేసుకున్న నల్లసూటు బాగా నలిగి వున్నట్లు కనిపించింది. అతని మొహం నిస్తేజంగా ఉంది. నుదుటిపై ఎవరో వాతలు పెట్టారా అన్నట్టుండే రెండు మచ్చలు కొట్టొచ్చినట్టు కనిపించాయి. అతను మా వెంట రావడం గమనించి వెనక్కి తిరక్కుండా మేము మ్యూజియంలోకి పరుగుతీసాం. మాతో వచ్చిన స్టూడెంట్స్ మాకంటే ముందే మ్యూజియంలోకి ప్రవేశించి అక్కడున్న కళాఖండాలు చూడడంలో లీనమైపోయారు.

• • •

నాగార్జునసాగర్ నుంచి తిరిగి వచ్చి ఇంటికి చేరుకునేసరికి రాత్రి పది దాటింది. భోజనం చేసి మంచం మీద చాలాసేపు దొర్లాను. కానీ కళ్ళు మూతలు పడలేదు. ఆ రోజు మ్యూజియంకు వెళ్ళే దారిలో కనబడ్డ మనిషి వికృతరూపం నా కళ్ళముందు కదలాడింది. నలిగిన సూటు, నుదుటిమీద మచ్చలు, అగ్నికణాలను జ్ఞప్తికి తెచ్చే కళ్ళు, భయంకర రూపం జ్ఞాపకం రావడంవలన ఆ రాత్రి నా కంటికి నిద్ర కరువైంది. నేను, కావేరి అప్పుడప్పుడు ఆ సంఘటన గురించి తలచుకునేవాళ్ళం. ఆ రోజు మ్యూజియంకు వెళ్ళే దారిలో ఆ విలన్ ఎందుకు మా వెంట పడ్డాడో ఎంత ఆలోచించినా సరైన సమాధానం మాకు దొరకలేదు.

ఒకరోజు కాలేజీ గ్రౌండ్స్‌లో మ్యాచ్ చూస్తూ కూర్చున్నాను నేను. అరగంట తరువాత కావేరి వచ్చి నా ప్రక్కన కూర్చుంది. బ్యాగ్ నుండి న్యూస్‌పేపర్ కటి[illegible]

ఒకటి తీసి నాముందు పెట్టింది. నాగార్జునసాగర్ మ్యూజియం దగ్గర మమ్మల్ని వెంబడించిన దుర్మార్గుడి ఫోటో అందులో వేసారు. అతను ఎన్నో నేరాలు, దోపిడీలు చేసిన క్రిమినల్ అని అందులో వుంది.

''థాంక్‌గాడ్! అదృష్టవశాత్తు అతని వలలో పడ కుండా బయటపడ్డాం అన్నాను'' గట్టిగా ఊపిరి పీలుస్తూ.

''అవును కదే. మనల్ని ఆదుకోవడానికి మనతో వచ్చిన స్టూడెంట్స్ కూడా ఆ క్షణంలో మన దగ్గర లేరు. మ్యూజియంలో ఉన్నారు'' అంది కావేరి.

మ్యాచ్ అయిపోయింది. స్టేడియంలో కూర్చున్నవాళ్ళంతా లేచి బయటకు వెళ్లారు. ఆ రోజు ఈవినింగ్ క్లాస్‌లేదు మాకు. నేను ఇంటికి బయల్దేరాను. ఏదో పుస్తకం కావాలని కావేరి కూడా నా వెంట వచ్చింది. బస్సు వెంటనే దొరకలేదు. అందువలన ఇంటికి చేరే సరికి టైమ్ నాలుగు దాటింది. గేటు తెరిచి మేమిద్దరం గుమ్మంలో అడుగుపెట్టాం. అమ్మ మాటలు వీధిలోకి వినిపిస్తున్నాయి. తలుపు తెరిచి లోపలికి వెళ్లడానికి ప్రయత్నించిన నన్ను వద్దని కళ్లతో సంజ్ఞ చేసింది కావేరి. గదిలో ఎవరో వున్నట్లు తెలుసుకుని తలుపు సందులోంచి లోపలికి దృష్టిని పోనిచ్చాం. అమ్మ ఎదుట నిలబడివున్న వ్యక్తిని చూసి ఇద్దరం కొన్నిక్షణాలు మ్రాన్పడి పోయాం. అతను ఆ రోజు నాగార్జునసాగర్ మ్యూజియం దగ్గర మమ్మల్ని వెంబడించిన అపరిచిత వ్యక్తి.

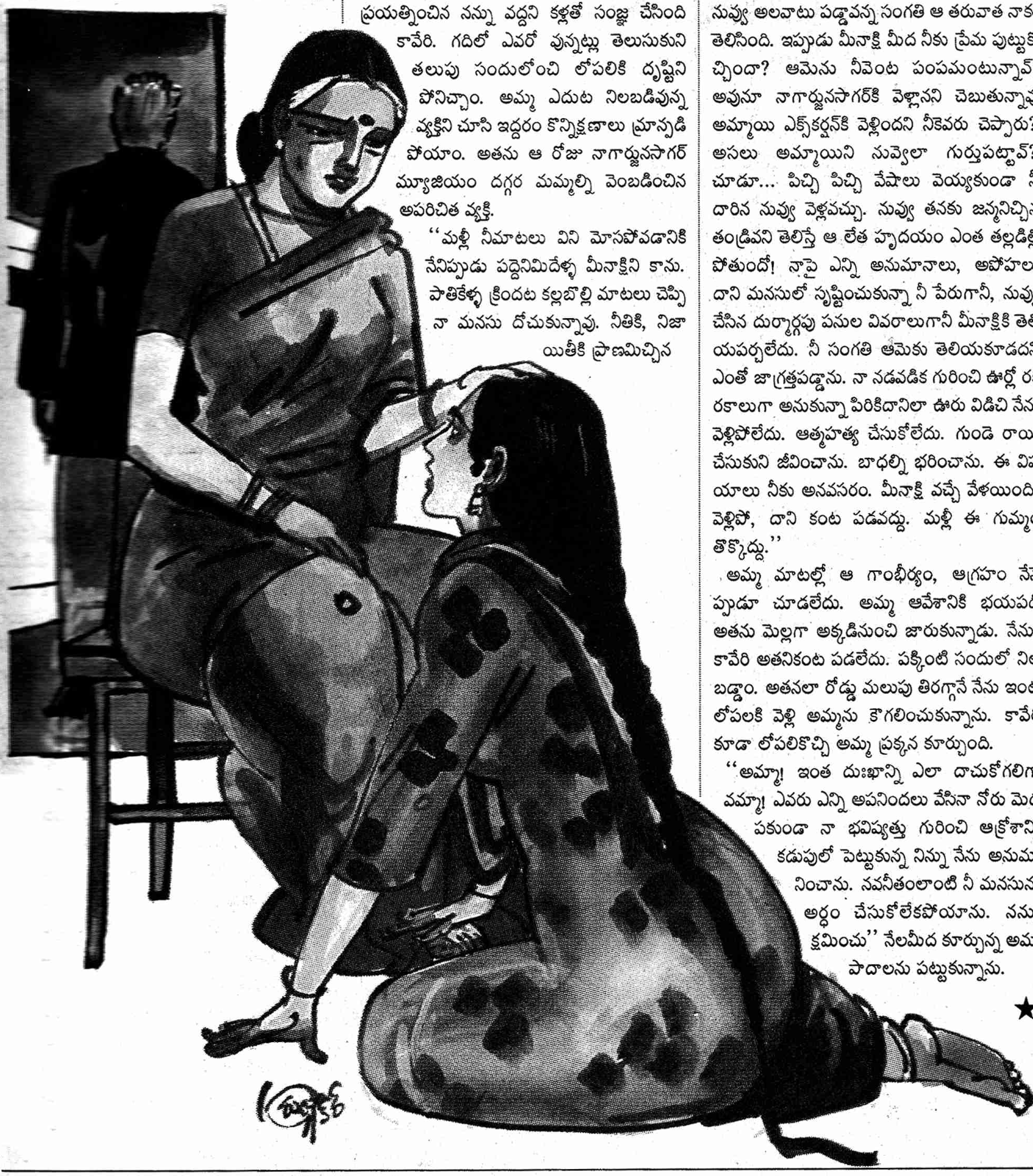

''మళ్లీ నీమాటలు విని మోసపోవడానికి నేనిప్పుడు పద్దెనిమిదేళ్ళ మీనాక్షిని కాను. పాతికేళ్ళ క్రిందట కల్లబొల్లి మాటలు చెప్పి నా మనసు దోచుకున్నావు. నీతికి, నిజాయితీకి ప్రాణమిచ్చిన మనిషిలా నాటకం ఆడావు. ఇంట్లో పెద్దలు పెళ్లికి ఒప్పుకోకపోయినా గడప దాటి నీ వెంట వచ్చాను. నా వంటి మీద నగలు, నేను తెచ్చిన డబ్బు నీ వ్యసనాలకు హరించుకుపోయిన తరువాత, నామీద నీకున్న వ్యామోహం సడలిపోయాక నా దారి నన్ను చూసుకోమన్నావు. అప్పటికే నా కడుపులో మన బిడ్డ పెరుగుతోందని, నన్ను వదిలి వెళ్లవద్దని ఎంత బ్రతిమాలినా నా మాట వినిపించుకోలేదు నువ్వు. దోపిడీలు, హత్యలుచేసి కటకటాల వెనుక జీవితం సాగించడానికి నువ్వు అలవాటు పడ్డావన్న సంగతి ఆ తరువాత నాకు తెలిసింది. ఇప్పుడు మీనాక్షి మీద నీకు ప్రేమ పుట్టుకొచ్చిందా? ఆమెను నీవెంట పంపమంటున్నావ్, అవునూ నాగార్జునసాగర్‌కి వెళ్లానని చెబుతున్నావు అమ్మాయి ఎక్స్‌కర్షన్‌కి వెళ్లిందని నీకెవరు చెప్పారు? అసలు అమ్మాయిని నువ్వేలా గుర్తుపట్టావ్? చూడూ... పిచ్చి పిచ్చి వేషాలు వెయ్యకుండా నీ దారిన నువ్వు వెళ్లవచ్చు. నువ్వు తనకు జన్మనిచ్చిన తండ్రివని తెలిస్తే ఆ లేత హృదయం ఎంత తల్లడిల్లిపోతుందో! నాపై ఎన్ని అనుమానాలు, అపోహలు దాని మనసులో సృష్టించుకున్నా నీ పేరుగానీ, నువ్వు చేసిన దుర్మార్గపు పనుల వివరాలుగానీ మీనాక్షికి తెలియపర్చలేదు. నీ సంగతి ఆమెకు తెలియకూడదని ఎంతో జాగ్రత్తపడ్డాను. నా నడవడిక గురించి ఊర్లో రకరకాలుగా అనుకున్నా పిరికిదానిలా ఊరు విడిచి నేను వెళ్లిపోలేదు. ఆత్మహత్య చేసుకోలేదు. గుండె రాయి చేసుకుని జీవించాను. బాధల్ని భరించాను. ఈ విషయాలు నీకు అనవసరం. మీనాక్షి వచ్చే వేళయింది. వెళ్లిపో, దాని కంట పడవద్దు. మళ్లీ ఈ గుమ్మం తొక్కొద్దు.''

అమ్మ మాటల్లో ఆ గాంభీర్యం, ఆగ్రహం నేనెప్పుడూ చూడలేదు. అమ్మ ఆవేశానికి భయపడి అతను మెల్లగా అక్కడినుంచి జారుకున్నాడు. నేను, కావేరి అతనికంట పడలేదు. పక్కింటి సందులో నిలబడ్డాం. అతనలా రోడ్డు మలుపు తిరగ్గానే నేను ఇంటి లోపలకి వెళ్లి అమ్మను కౌగలించుకున్నాను. కావేరి కూడా లోపలికొచ్చి అమ్మ ప్రక్కన కూర్చుంది.

''అమ్మా! ఇంత దుఃఖాన్ని ఎలా దాచుకోగలిగావమ్మా! ఎవరు ఎన్ని అపనిందలు వేసినా నోరు మెదపకుండా నా భవిష్యత్తు గురించి ఆక్రోశాన్ని కడుపులో పెట్టుకున్న నిన్ను నేను అనుమానించాను. నవనీతంలాంటి నీ మనసును అర్థం చేసుకోలేకపోయాను. నన్ను క్షమించు'' నేలమీద కూర్చున్న అమ్మ పాదాలను పట్టుకున్నాను.

★